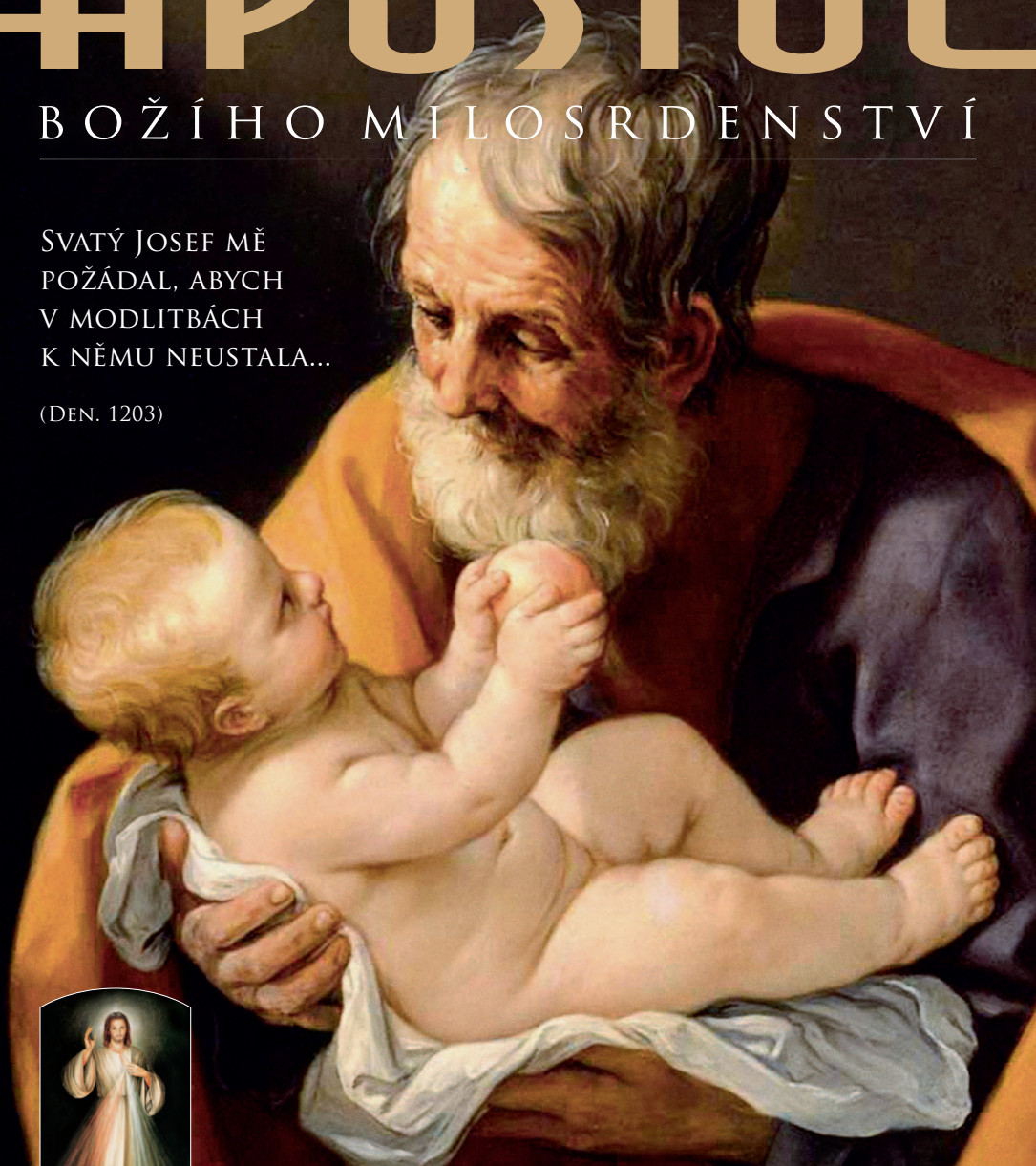

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

SVATÝ JOSEF MĚ
POŽÁDAL, ABYCH
V MODLITBÁCH
K NĚMU NEUSTALA...

(DEN. 1203)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2021
16. ROČNÍK

1

Drazí přátelé,

toto číslo „Apoštola“ je věnováno poslání svědčit o Kristu. Úkol a poslání hlásat Krista a být svědky zmrtvýchvstání není jen slovní příkaz, ale také příslib, že Pán bude s námi ve všech situacích a bude nás neustále doprovázet.

V tomto roce jsme 22. února slavili 90. výročí zjevení Pána Ježíše sv. Faustyně. Právě tehdy Pán poprosil Faustynu o namalování obrazu. Po 90 letech asi už nikdo nedokáže spočítat, kolik obrazů a obrázků milosrdného Ježíše je ve světě. To nejdůležitější však je, abychom my byli obrazem milosrdného Boha. Toto je naše mise a o to se s Boží pomocí snažíme.

*Přejeme Vám požehnané velikonoční svátky,
o. pallotini*

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Vzpomínka na otce Seraphima	3
P. Jaroslav Brož: Misie začíná čekáním na Ducha Svatého	4
Apoštolská penitenciárie / Dekret	6
Rozhovor s Mons. Janem Graubnerem	9
Poslání a spiritualita sv. Faustyny: Josefov	12
Zamyšlení: Ne bez chyb	14
Korunka s radiem Proglas	15
Aleš Bernatík: Radost z daru	16
Slavomír Peklanský SAC: Příprava na IV. kongres o Božím milosrdenství / 3	22
Budete mými svědky: Vrchní sestra, blahoslavená Restituta	27
Na apoštolských cestách: Exercicie Lectio divina	32
Svátek Božího milosrdenství	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích	39
Nabídka obrazu milosrdného Ježíše	40

Vzpomínka na otce Seraphima Michalenka, MIC

Ve čtvrtek 11. února 2021, v den vzpomínky Panny Marie Lurdské, v důsledku komplikací způsobených Covidem 19, zemřel v Pittsfieldu (Massachusetts, USA) otec Seraphim Michalenko. Otec Seraphim byl členem řádů mariánů, pocházel z polsko-slovenské rodiny a velice se přičinil o šíření úcty k Božímu milosrdenství.

Otcí Seraphimovi bylo 90 let. Narodil se v roce 1930 v Adamsu (USA). Ke kněžství se připravoval v Římě, kde získal doktorát na Angelicu a Východním institutu (Orientale). V roce 1956 přijal kněžské svěcení (ve východní tradici) a vrátil se do Spojených států.

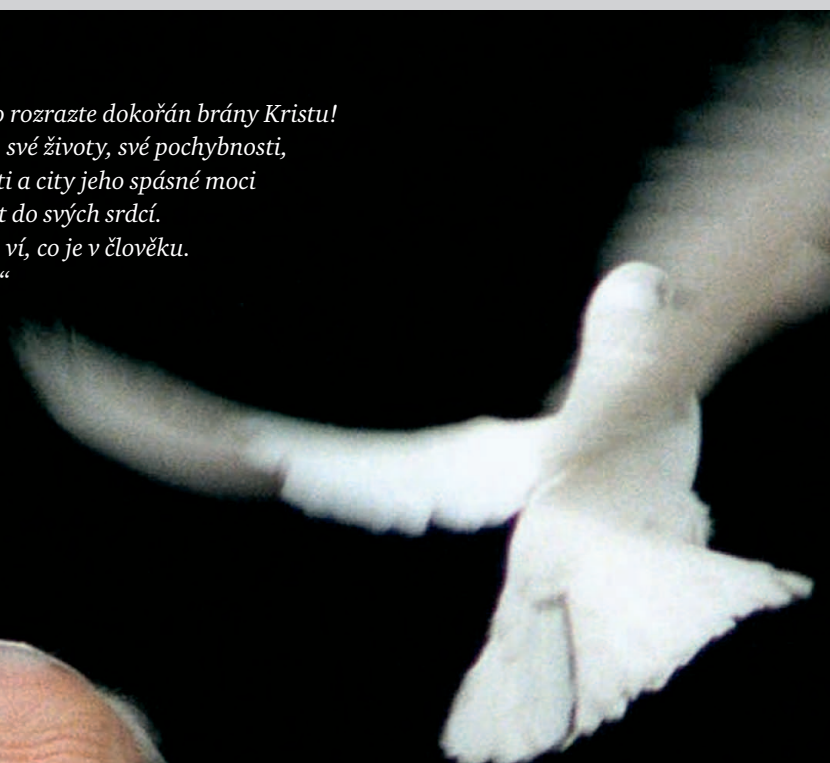
Po smrti sv. Faustyny v roce 1938 se o šíření úcty k Božímu milosrdenství snažil její zpovědník, dnes blahoslavený otec Michal Sopočko. Po vypuknutí druhé světové války otec Sopočko potkal ve Vilně kněze z řádu mariánů, otce Josefa Jarzębowského. Otec Josef se snažil dostat do Spojených států, což bylo v době Stalina, kdy všude kolem byli Sověti, velmi komplikované. Otec Michal Sopočko předal otcí Josefovi teologické pojednání o Božím milosrdenství, které zpracoval, a doporučil mu, ať v těžkých chvílích důvěřuje Božímu milosrdenství a modlí se Korunku. Otec Josef proputoval celým Ruskem a nakonec se mu (s falešným japonským vízem) podařilo dostat do Spojených států. Nějakou dobu před tím otcové mariáni otevřeli v Stockbridge (Massachusetts) svůj řeholní dům. Tam otec Josef přijel. Když vyprávěl svým spolubratrům svůj příběh, všichni se shodli, že by se měli angažovat v šíření úcty k Božímu milosrdenství. Tak v Stockbridge vzniklo první poutní místo Božího milosrdenství na světě – a to už v roce 1940, dva roky po smrti sv. Faustyny. Po několika dalších desítkách let se právě ze Stockbridge velmi intenzivně šířila úcta k Božímu milosrdenství, protože ani z Krakova, ani z Vilna to kvůli komunistickému režimu nebylo možné.

Tím, kdo se nejvíce angažoval v šíření úcty k Božímu milosrdenství, byl právě otec Seraphim. To právě on se v roce 1981 přičinil o první vydání Deníčku sv. Faustyny, současně v polském a anglickém jazyce. Spolupracoval na procesu svatořečení sestry Faustyny, byl rektorem národního poutního místa k Božímu milosrdenství v USA a ředitelem Institutu Jana Pavla II. v Stockbridge. Spolupracoval také s matkou Angelikou, zakladatelkou EWTN, největší katolické televize na světě.

Na otce Seraphima vzpomínáme a zároveň věříme, že se bude za nás všechny u milosrdného Otce přimlouvat společně se sv. Faustynou. (red)

*„Nebojte se!
Otevřete, ba přímo rozrazte dokořán brány Kristu!
Otevřete svá srdce, své životy, své pochybnosti,
těžkosti, své radosti a city jeho spásné moci
a dejte mu vstoupit do svých srdcí.
Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku.
Jedině on to ví ... !“*

Jan Pavel II.

MISIE ZAČÍNÁ ČEKÁNÍM NA DUCHA SVATÉHO

V své polední promluvě po modlitbě Anděl Páně v neděli 14. srpna 2016 papež František řekl: „Církev nepotřebuje byrokraty a pilné funkcionáře, nýbrž nadšené misionáře, stravované horlivostí nést všem útěšné Ježíšovo slovo a jeho milost.“

Papež František stejně jako všichni jeho předchůdci naléhavě vedli a vedou církev k tomu, aby se stávala plně takovou, jakou byla založena samotným Kristem. Na Ježíšovo pozvání: „Udělám z vás rybáře lidí“ (Mk 1,17) první Petr, první z apoštolů, poslušně odpověděl: „Na tvé slovo spustím síť“ (Lk 5,5). A jeden z prvních obrazů církve, jak nám ji podávají Skutky apoštolů, je vyelití Ducha Svatého na jeruzalémskou skupinku Ježíšových učedníků shromážděných s apoštoly a Ježíšovou matkou. To jsou základy církve, které jsou nepřekonatelné a nikdy je nelze opustit; jinak bychom budovali na jiném základě, než na jakém Pán založil své dílo.

Kdo jsou to ti nadšení misionáři? První, co apoštolové po Ježíšově vzkříšení udělali, nebylo vyjít do jeruzalémských ulic. Mohli být vystaveni takovému pokušení, dokonce v oddanosti a s velkou horlivostí mohli chtít uposlechnout to, co jim Pán uložil: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“ (Mk 16,15). Ale misie konaná v zápalu lidského nadšení jednak dlouho nevydrží a potom jí chybí to podstatné. Nestačí jen mít Ježíšovo pověření. Je třeba mít také jeho Ducha. Protože v něm je přítomný sám Pán. Na misii nikdo nemůže jít s vědomím, že Ježíš tu už své dílo skončil a my jsme jeho pokračovatelé. Takto představují církev možná někteří málo věřící teologové a historici. Kdo jde na misii, ten není Ježíšovým pokračovatelem, ale připravovatelem cesty pro samého

Pána do srdcí lidí. Dvaasedmdesát učedníků vysílá Pán do měst a míst, kam chtěl sám přijít (srov. Lk 10,1). Pobývání nás, křesťanů, v tomto světě, musí být jednou velkou misí, která má připravovat cestu Ježíši všude tam, kam chce přijít. On totiž i dnes chce a může přicházet ke každému osobně.

A kam chce vlastně přijít? Vzpomeňme si na úžasnou homilii svatého Jana Pavla II. na začátku jeho pontifikátu. V ní na nás přímo dýchá duch evangelia, duch misie: „Nemějte strach! Otevřete, ba rozevřete dokořán brány Kristu! Jeho spásonosné moci otevřete hranice států, ekonomické i politické systémy, rozsáhlé oblasti kultury, civilizace a pokroku. Nemějte strach!“ A na samý závěr dodává: „Dovolte tedy – prosím vás, s pokorou a s důvěrou vás snažně prosím – dovolte Kristu promlouvat k člověku. Jenom on má slova života. Ano, života věčného!“

Ježíš připravuje na začátku apoštoly na misii poněkud překvapivým pokynem: „Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti“ (Lk 24,49). Byli vyvoleni, aby šli do celého světa, a nyní se od Mistra právě ve chvíli, kdy on odchází a je třeba o to víc zabrat, dovědí, že se mají posadit a čekat. Ale to čekání je modlitební. Je to skutečná modlitba. Dřív než budou zapáleni ohněm Ducha, mají v sobě dávat prostor žízni po vodě Ducha. Učit se po něm toužit. Učit se pokorně čekat a naslouchat, aby byli schopni rozpoznat okamžik svého navštívení. Díky této své osobní zkušenosti pak budou schopni učit druhé očekávat Boží navštívení. A až k němu dojde, budou umět stát stranou a nechat prostor Božímu Duchu v srdci člověka. Vždyť on je skutečným vůdcem na cestě spásy. To se asi měl naučit apoštol Petr z Ježíšových slov: „Pas moje ovce“ (Jan 21,16.17). Ne tvoje, ale moje.

P. Jaroslav Brož ■

APOŠTOLSKÁ PENITENCIÁRIE

– DEKRET –

U příležitosti jubilejního Roku ke cti svatého Josefa, vyhlášeného nejvyšším pontifikem Františkem, se uděluje zvláštní dar odpustků, aby se důstojně oslavilo 150. výročí dne, kdy byl svatý Josef vyhlášen patronem katolické církve

Dnes se připomíná, že uplynulo 150 let od chvíle, kdy blahoslavený papež Pius IX., pohnut těžkým a smutným dobovým postavením církve pronásledované nepřáteli, prohlásil dekretem *Quemadmodum Deus* svatého Josefa patronem katolické církve.

Aby byla důvěra celé církve v jedinečný patronát opatrovníka dítěte Ježíše trvalá, nejvyšší pontifik František ustanovil, že od dnešního dne až do 8. prosince 2021 (na 8. prosince připadá výročí zmíněného dekretu a je to také den zasvěcený blahoslavené Panně Marii Neposkrvněné, snoubence přechístého Josefa) se bude slavit zvláštní Rok svatého Josefa, aby v něm všichni věřící v Krista mohli každý den upevňovat jeho příkladem svůj život z víry a v úplnosti plnit Boží vůli.

Všichni věřící v Krista budou s pomocí svatého Josefa, opatrovníka Svaté rodiny z Nazareta, moci modlitbami a dobrými skutky získat útěchu a ulehčení od těžkých lidských útrap, kterými je poznamenána naše doba.

Zbožný vztah k Vykupitelovu opatrovníkovi v dějinách církve zmohutněl. Církev mu nejen věnovala mimořádnou úctu, která je nižší jen v porovnání s úctou k Matce Boží, Josefově snoubence, ale také mu připsala čtená patrocinia.

Učitelský úřad církve nepřestává u svatého Josefa jako v nějakém pokladu – bohaté zásobě – s radostí nacházet staré i nové vznešené věci – jako hospodář, „který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré“ (Mt 13,52).

Dosažení tohoto velmi žádoucího cíle podpoří v první řadě dar posvátných odpustků, který Apoštolská penitenciárie tímto dekretem, vydaným podle úmyslu nejvyššího pontifika Františka, dobrotivě uděluje pro celý Rok svatého Josefa.

Plnomocný odpustek se uděluje za obvyklých podmínek (svátostné vyznání, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) věřícím v Krista, kteří se v duchu odvrátí od jakéhokoliv hříchu a budou se účastnit Roku svatého Josefa za okolností a způsoby, jak to určuje tato Apoštolská penitenciárie.

a. – Svatý Josef, opravdový muž víry, nás povzbuzuje, abychom znova našli úzký synovský vztah s Otcem, obnovili svou věrnost modlitbě, disponovali se k naslouchání a s hlubokým rozlišováním odpovídali na Boží vůli. Plnomocný odpustek se proto uděluje všem, kdo budou aspoň půl hodiny meditovat o modlitbě Páně nebo se aspoň jeden den budou účastnit pobytu v duchovním ústraní, který bude obsahovat meditaci o svatém Josefovi.

b. – V evangeliu se svatému Josefovi dává titul „muž spravedlivý“ (Mt 1,19). Josef je opatrovník „důvěrného tajemství, které je v hlubině srdce a duše“¹ – má totiž účast na Božím tajemství, a je proto mimořádným patronem vnitřního prostoru člověka; pobízí nás, abychom znovu objevili sílu mlčení, prozíra-

Gerard van Honthorst: Kristovo dětství

vosti a spolehlivosti při plnění svých povinností. Ctnost spravedlnosti, kterou Josef tak skvělým způsobem uplatňoval, je plné přilnutí k božskému zákonu, totiž zákonu milosrdenství, „protože Božímu milosrdenství přísluší naplňovat skutečnou spravedlnost“.² A proto se bude moci dostat daru plnomocného odpustku také těm, kdo podle příkladu svatého Josefa vykonají skutek milosrdenství — ať tělesný nebo duchovní.

c. – Zvláštním znakem Josefova povolání bylo, že se stal opatrovníkem Svaté rodiny z Nazareta, snoubencem blahoslavené Panny Marie a Ježíšovým otcem z hlediska zákona. Aby byly všechny křesťanské rodiny naléhavě povzbuzeny k tomu, aby znova tvořily příklad důvěrného společenství, lásky a modlitby,

který byl plně přítomen u Svaté rodiny, uděluje se plnomocný odpustek věřícím, kteří se v rodinách nebo jako snoubenci pomodlí posvátný růženec.

d. – Boží služebník Pius XII. ustanovil 1. května 1955 svátek svatého Josefa dělníka – „s tím úmyslem, aby všichni lidé viděli důstojnost práce a aby se jí inspiroval sociální život a příslušné zákony založené na rovném rozdělení práv a povinností“.³ Plnomocný odpustek tedy bude moci obdržet každý, kdo každý den svěří své snažení pod ochranu svatého Josefa, a kterýkoli věřící, který bude přímluvu nazaretského dělníka vyzvat v tom smyslu, aby každý, kdo si hledá práci, ji byl schopen najít a aby práce všech byla důstojnější.

e. – Svatá rodina na útěku do Egypta nás učí, že „Bůh je tam, kde je člověk v nebezpečí, tam, kde člověk trpí, kde utíká, zakouší odmítání a opuštěnost“.⁴ Plnomocný odpustek se tedy uděluje věřícím, kteří se pomodlí litanie ke svatému Josefovi (v latinské tradici) nebo akathist ke svatému Josefovi, celý anebo aspoň jeho přiměřenou část (v tradici byzantské), anebo jinou zvláštní modlitbu ke svatému Josefovi z jiných liturgických tradic, a to za církev pronásledovanou ad intra a ad extra a za ulehčení všem křesťanům, kteří trpí jakýmkoli druhem pronásledování.

Svatá Terezie od Ježíše poznala svatého Josefa jako patrona ve všech životních situacích: „Zdá se, že Bůh dovolil jiným světcům, aby nám přispívali v té či oné potřebě, zatímco já zakusila, že přímluva sv. Josefa se vztahuje na všechny potřeby.“⁵ V novějších časech svatý papež Jan Pavel II. znova zopakoval, že postava svatého Josefa „nabývá pro církev naší doby ve vztahu k novému tisíciletí křesťanství zvláštní aktuálnosti“.⁶

Pro opětovné potvrzení všeobecného patronátu svatého Josefa v církvi uděluje tato Apoštolská penitenciárie – kromě uvedených okolností – plnomocný odpustek věřícím v Krista, kteří se pomodlí některou platně schválenou modlitbu nebo učiní úkon zbožnosti ke cti svatého Josefa, např. se pomodlí „Ad te, beate Ioseph“ [K tobě, svatý Josefe], zvlášť o výročních dnech 19. března a 1. května, o svátku Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa, v neděli svatého Josefa (v byzantské tradici), devatenáctého dne kteréhokoliv měsíce a o každé jednotlivé středě, která je podle zvyku v latinském ritu zasvěcena památce tohoto světce.

V dnešním ohrožení veřejného zdraví se dar plnomocného odpustku vylévá co největší měrou na seniory, nemocné, umírající a na všechny, kteří z legitimních důvodů nemohou vycházet, jestliže se zřeknou jaké-

hokoliv hříchu a mají úmysl splnit, jakmile to bude možné, tři obvyklé podmínky, a u sebe doma nebo na jiném místě, kde je zadržuje nějaká překážka, se pomodlí modlitby ke cti svatého Josefa, útěchy nemocných a patrona dobré smrti, a s důvěrou obětují milosrdnému Bohu své bolesti nebo nesnáze svého života. Aby se přístup k získání Božího odpuštění, otvíraného klíči církve, při laskavém pastýřském přístupu usnadnil, žádá tato penitenciárie snažně, aby se všichni kněží pověřeni fakultami zpovědníků ochotně a velkoryse věnovali slavení svátosti pokání a nemocným často sloužili svatým přijímáním. Tento dekret bude platit po celý Rok svatého Josefa. Jakákoliv ustanovení, která jsou s tímto v rozporu, nejsou na překážku.

Dáno v Římě, v sídle Apoštolské penitenciárie dne 8. prosince 2020.

+ Mauro kardinál Piacenza
velký penitenciář

Krzysztof Nykiel
regent

1/ PIUS XI., Discorso in occasione della proclamazione dell'eroicità delle virtù della Serva di Dio Emilia de Vialar. L'Osservatore Romano, 1935, roč. 75, č. 67 (20.–21. března), s. 1.

2/ FRANTIŠEK, promluva při generální audienci 3. února 2016.

3/ PIUS XII., Discorso in occasione della Solennità di San Giuseppe artigiano (1° maggio 1955). In Discorsi e radiomessaggi di Sua Santità Pio XII XVII, s. 71–76.

4/ FRANTIŠEK, promluva při modlitbě Anděl Páně 29. prosince 2013.

5/ TERESIA A IESU, Vita VI, 6.

6/ JAN PAVEL II., apoštolská exhortace Redemptoris custos (15. srpna 1989), č. 32.

Text byl zveřejněn tiskovým střediskem Svatého stolce 8. prosince 2020 v originálním latinském znění a italském překladu. Překlad připravila v prosinci 2020 liturgická komise České biskupské konference.

Rok svatého Josefa

ROZHOVOR
S MONS. JANEM
GRAUBNEREM,
ARCIBISKUPEM
OLOMOUCKÝM
A PŘEDSEDOU ČBK

Od 8. prosince 2020 do 8. prosince 2021 vyhlásil svatý otec František Rok sv. Josefa. K Roku sv. Josefa papež František vydal list, který pojmenoval „Patris corde“, což latinsky znamená „otcovským srdcem“. Požádali jsme otce arcibiskupa Jana Graubnera, předsedu ČBK, o rozhovor o sv. Josefovi a výzvách dnešní doby.

■ Otče arcibiskupe, musí být asi nějaký důvod, proč nám v tomto roce Svatý otec staví před oči zrovna sv. Josefa. Možná má být sv. Josef pro nás „lékem“ na nějakou duchovní pandemii?

Prvním impulsem může být výročí 150 let od vyhlášení sv. Josefa Ochráncem církve. Tehdy to bylo v době, kdy byl zabrán papežský stát a papež byl politicky oslabený a bez ekonomické základny. Mnoho řeholních domů mělo dobré zkušenosti se sv. Josefem, když mu jako otci svaté rodiny svěřovali jako ochránci starost o své domy.

A tehdy se budovalo mnoho nových klášterů a sociálních, zdravotních i výchovných ústavů. Udělali to i naši předkové, když po Třicetileté válce v roce 1654 prohlásili sv. Josefa za patrona zplundrované české země, která pak krásně rozkvetla v době baroka. V pandemii přichází mnoho lidí o práci a nedovedou zabezpečit své rodiny. Může přijít i hospodářská krize. Proto rozumím papežovu upozornění na sv. Josefa. Umírá mnoho lidí a sv. Josef je patronem umírajících. To je další důvod. Ale papež ukazuje v listu na mnoho dalších důvodů. Prostě nám ho chce dát za vzor a přímluvce.

■ **Papež František v „Patris corde“ upozorňuje, že „Josefovo štěstí nespočívá v logice sebeobětování, nýbrž „sebedarování“. Bohužel se zdá, že logika sebeobětování je dnes častější. Proč tomu tak je a jak to udělat, aby měl člověk radost z toho, že se daruje druhým?**

S tím sebeobětováním to původně nebylo tak špatné, když bylo chápáno jako darování se z lásky, ale když se lidé přestali obětovat z lásky, ale spíš jen z povinnosti, vytratila se radost a také hodnota oběti. Papež upozorňuje, že se musíme dívat více na druhého než na sebe. Sebestřednost nám bere ochotu k službě. Všimněte si, jak s rostoucí sebestředností a kariérismem, který znamená prosazování sebe, chybí lidé ve služebných povoláních, třeba pečovatelky a ošetřovatelky, nebo v rodinách chybí děti, kterým je třeba sloužit. Rodina, která nechce další dítě, aby si nesnížila životní úroveň, nemá tolik radosti jako rodina, která žije pro děti a dovede se z nich radovat, i když to znamená sebeomezení a námahu.

■ **Nejen sv. Josefovi je svěřen Ježíš a Panna Maria, nám také. Také máme pečovat o svou víru, chránit v sobě Ježíšovu lásku, tvořit společenství svaté rodiny kolem Krista. Jak to ale dnes dělat? Kterým cestám se vyhybat a co nevynechat?**

Papež krásně vysvětluje, proč se u sv. Josefa mluví o cudnosti: *Cudnost je svoboda od majetnictví ve všech oblastech života. Lásky je skutečně láskou tehdy, jeli cudná. Lásky, která chce vlastnit, je v posledku vždy nebezpečná: uvězní, dusí a činí nešťastnými. Sám Bůh miluje člověka čistou láskou, dává mu také svobodu pochybit a stavět se na odpor. Logika lásky je vždy logikou svobody, a Josef dovedl*

milovat mimořádně svobodně. Nikdy nestavěl do středu sebe. Uměl opustit střed a činit středem svého života Marii a Ježíše.

Musíme to dělat jako sv. Josef. Nemyslet na sebe, ale na Ježíše. Soustředit se na něj s velikým zájmem. Být k němu pozorný a chtít všechno, co chce on. Radovat se, že mu můžeme udělat radost. Pak se nemusíme ani tak starat, čemu se vyhybat, protože nám na to ani nepřijde myšlenka. Maminka, která hlídá milované dítě, ho neztratí, nezapomene někde v obchodě, protože by se zajímala o zboží víc než o dítě. Ježíše ani víru neztratíme, když nám bude na Ježíši záležet.

■ **Papež František vzpomíná na knihu o sv. Josefovi, kterou v roce 1977 napsal polský spisovatel Jan Dobraczyński a kterou pojmenoval „Stín otce“. Sv. Josef je symbolem lásky Boha Otce, která není vždy viditelná, ale vždy je**

přítomná a činná. Sv. Josef nebyl příliš vidět, stejně jako mnoho obětavých a svému povolání věrných lidí, kteří žijí mezi námi i v dnešní době. Svátý otec věří, že právě takoví lidé „nepochybně píšou rozhodující události našich dějin“. Potkal jste v poslední době takové „sv. Josefy“ i vy?

Jistě. Ne jednoho. Denně vidím lidi, kteří dělají mnoho dobrého a nemluví se o nich. Kdo se dívá na televizi, vidí několik herců. Ale kolik lidí musí na každém filmu pracovat? Někdy uvádějí v titulcích například i řidiče a svačkářky nebo spoustu jiných lidí. V životě je to běžné. Ani v kostele by to nefungovalo, kdyby někdo neuklízěl, nezdobil květinami či nepral prádlo. Podobné je to v každé rodině. Je správné, když dokážeme vidět a ocenit i skryté služby, ale Josefův příklad ukazuje, že stačí, když to vidí Bůh. Jeho odměna je pro nás ta nejdůležitější.

■ **V médiích jsme zaslechli, že jste byl v nemocnici kvůli koronaviru. Určitě to pro vás, otče arcibiskupe, nebyla jen fyzická, ale také duchovní zkušenost. Co byste po této zkušenosti řekl lidem, kteří mají strach z koronaviru, a co těm, kteří covid-19 zlehčují?**

Nyní si ještě víc vážím služby zdravotníků. Nikomu covid nepřeji. Není to žert, ale nebezpečí smrti. Abychom se však nemuseli smrti bát, musíme se na ni připravovat. Kdysi jsem objevil, že Ježíš miluje nejvíc ve chvíli nejtěžší opuštěnosti na kříži. Toho jsem si zvolil za Snoubence své duše. On mi ukázal, že stačí obejmout bolest, neporozumění, problém, starost a hned se setkám s Ním, protože on to všechno vzal na sebe. Když se nemoc horšila a zvažněli i lékaři, viděl jsem, že může být konec. V jedné chvíli pak přišel úžasný

pokoj, když jsem si uvědomil, že právě v této bídě přichází On a já už nemohu chtít víc. Stačí být navždycky v Ném. V té chvíli bylo možné říct: Staň se Tvá vůle. Už netoužím po ničem, jenom po tom, aby se stalo, co chceš Ty. Postupně se vrátily síly. Dnes mám radost nejen z uzdravení, ale i z živého společenství víry, které věřící ukázali každodenní modlitbou růžence, jejíž plody nejsou daleko od zázraku. Církev přes všechny slabosti žije a zjevuje se v ní Boží moc. Budeme-li v modlitbě pokračovat, můžeme vyprosit úplné zastavení pandemie i návrat lidských srdcí k Bohu.

■ **Svátý otec nám v závěru svého listu připomíná, že sv. Josef je nám dán nejen jako vzor, ale také jako přímluvce. Za co byste, otče arcibiskupe, jako předseda ČBK v současné době prosil sv. Josefa pro českou církev?**

Aby nás jako ochránce České země chránil svou mocnou přímluvou a pomohl našemu národu k obnově víry jako před staletími. Aby nás jako patron šťastné smrti naučil se smrti počítat a když přijde, tak ji přijmout s vírou v život věčný a v naději, že právě on nás v nebi přijme a přivede k Ježíši. A snad ještě, abychom se uměli se zemřelými křesťansky rozloučit. Mrzí mě, že v naší zemi je nejvíce zemřelých, s kterými se nikdo nepříjde rozloučit.

■ **Moc vám děkuji za rozhovor a prosím o vaše požehnání čtenářům „Apoštola“ a všem poutníkům do Slavkovic...**

S radostí všem čtenářům a poutníkům ze srdce žehnám a přeji, aby Boží milosrdenství skrze ně rozdalo mnoho odpuštění, pokoje a radosti.

Připravil P. Wojciech Zubkowicz, SAC
(Foto: František Ingr, Člověk a víra)

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

Josefov

SV. JOSEF V KONGREGACI SESTER BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Snad každá řeholní rodina je spojena zvláštním poutem s několika světcí, kteří jí jsou obzvlášť blízcí ať už z důvodu poslání, charakterových vlastností anebo přímou sounáležitostí. V naší kongregaci se každé ráno obracíme v jedné z invokací ke svatému Josefu – našemu nebeskému patronu. Řeholní předpisy a zvyky se postupem času i v našem společenství různě měnily a upravovaly, ale úcta k tomuto nebeskému ochránci trvá od samého začátku.

Mnoho poutníků do krakovských Lagiewnik – svatyně Božího milosrdenství možná neví, že klášternímu areálu se donedávna říkalo „Josefov“, jak připomínal nápis nad vstupní

Socha sv. Josefa v Lagiewnikach

branou. Volba patronátu pramení z vděčnosti za vybudování nového kláštera v roce 1893. Kongregace byla založena r. 1862 ve Varšavě, kde v té době panoval silný protináboženský tlak ze strany nadvlády carského Ruska. Proto sestry usilovaly o založení druhého kláštera v oblasti náležející k sice nesvobodnému Polsku, ale spadající pod nadvládu rakouskouherskou, tedy více nakloněnou ke vzniku nových náboženských společenství a aktivit. Nabízelo se královské město Krakov. První dům, který se zde podařilo sestrám získat, se nacházel v centru města. Nesplňoval však podmínky pro rozvoj díla Domů milosrdenství. A tak sestry s touhou v srdci a důvěrou v Boží pomoc hledaly dál. Z iniciativy knížete Lubomirského pak povstala fundace ve vesnici Lagiewniki za Krakovem. Prostorný dvoukřídlý klášter z pálených cihel, tak jak ho známe dnes, byl určen k převýchově děvčat toužících po morální obnově. Dům měl do budoucna plnit úlohu domova pro mnoho zraněných, ponížených a hledajících duší, proto bylo potřeba zasvětit ho dobremu otci. Takového otce sestry spatřovaly ve sv. Josefovi, který zajišťoval ochranu, stabilitu a hmotné zázemí Ježíšovy rodiny.

Pod střechou zdejšího kláštera pobývala sv. Faustyna celkem více než 5 let. Úcta k tomuto světcí pro ni byla něčím zcela samozřejmým. Snad proto, že si ji přinesla z rodného domu, a také proto, že se často obracela v modlitbě k malému Ježíši a tím i k jeho pozemským rodičům. Neméně snad také proto, že v Kongregaci vešla do něčeho zcela „zaběhnutého“. V řeholní kapli tehdy ještě nevisel obraz Božího milosrdenství, ale v pravém bočním oltáři se nacházel obraz svatého Josefa, tak jak ho vidíme v současné době. Z Deníčku sestry Faustyny se dozvídáme, že ji svatý patron mimo jiné sliboval i pomoc a ochranu v díle, které jí bylo svěřeno

*Obraz sv. Josefa
v bočním oltáři kaple,
kde se nachází obraz
milosrdného Ježíše
a ostatky sv. Faustyny*

(Dn 1203). Z uvedených slov vyplývá, že byla spojena s Josefem nezvykle vřelým poutem.

Dnes je brána kláštera otevřena všem přichozím. Vstupem do areálu člověk opouští hlučné město a ocitá se v jakési oáze klidu a duchovního pokoje. Poté, co se nadechne a zvedne oči, zahlédne na prostranství mezi stoletými duby sochu svatého Josefa, pána domu. Toto označení se nebála použít jedna ze starších sester pracujících na vrátnici. Když v letech 2. světové války přijeli příslušníci gestapa a žádali přivolat Führera, sestra plná obav nejen o představenou, ale i osud celé komunity, tvrdila dokola stále to samé: „Stojí tu před vámi!“ A ukazovala přitom na zmiňovanou sochu svatého Josefa. Po nějaké chvíli došlo gestapo k přesvědčení, že se zajisté nachází v nějakém ústavu choromyslných, a přestalo se o klášter dále zajímat.

Socha stojí před klášterem už více než sto let. Josef se dívá sestrám přímo do oken a ony se dívají na něj. Jak velmi důležité je dívat se v duchovním životě na vzor označený tolika přívlastky: spravedlivý, čistý,

moudrý, statečný, poslušný, věrný ... Ve všech těchto vlastnostech však Josef nezůstával statickým. Každodenní život prožíval v blízkosti Pána Ježíše, původce milosti, která proměňuje srdce, naplňuje dobrem, upevňuje v ctnostech, vlévá moudrost a věrnost. Josef byl na jedné straně mužem práce a na druhé straně oddaný kontemplaci.

Na půdě Lagievnického kláštera si můžeme spolu se sestrou Faustynou uvědomit, že klíčem a návodem na svatost podle vzoru sv. Josefa je právě každodenní život v blízkosti Pána Ježíše spolu s otevřeností pro jeho milost, třeba i za pomoci slov: „Ježíši, důvěřuji Ti“. Tento model není vyhrazen pouze zasvěceným či vyvoleným osobám. Svatý Josef je jakýmsi universálním průvodcem, který přispívá svou pomocí těm, kdo padají pod tíží svých hříchů a chtějí povstat, i těm, kteří již urazili delší úsek cesty ke svatosti a touží po plném sjednocení s Kristem. Je tu pro nás pro všechny jako otec.

s. Ludmila Matysková KMBM

Foto: archiv sester KMBM

P. Wojciech Zubkowicz, SAC

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat

tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,

duši i božství tvého nejmilejšího

Syna a našeho Pána Ježíše Krista,

na smír za hříchy naše i celého světa;

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

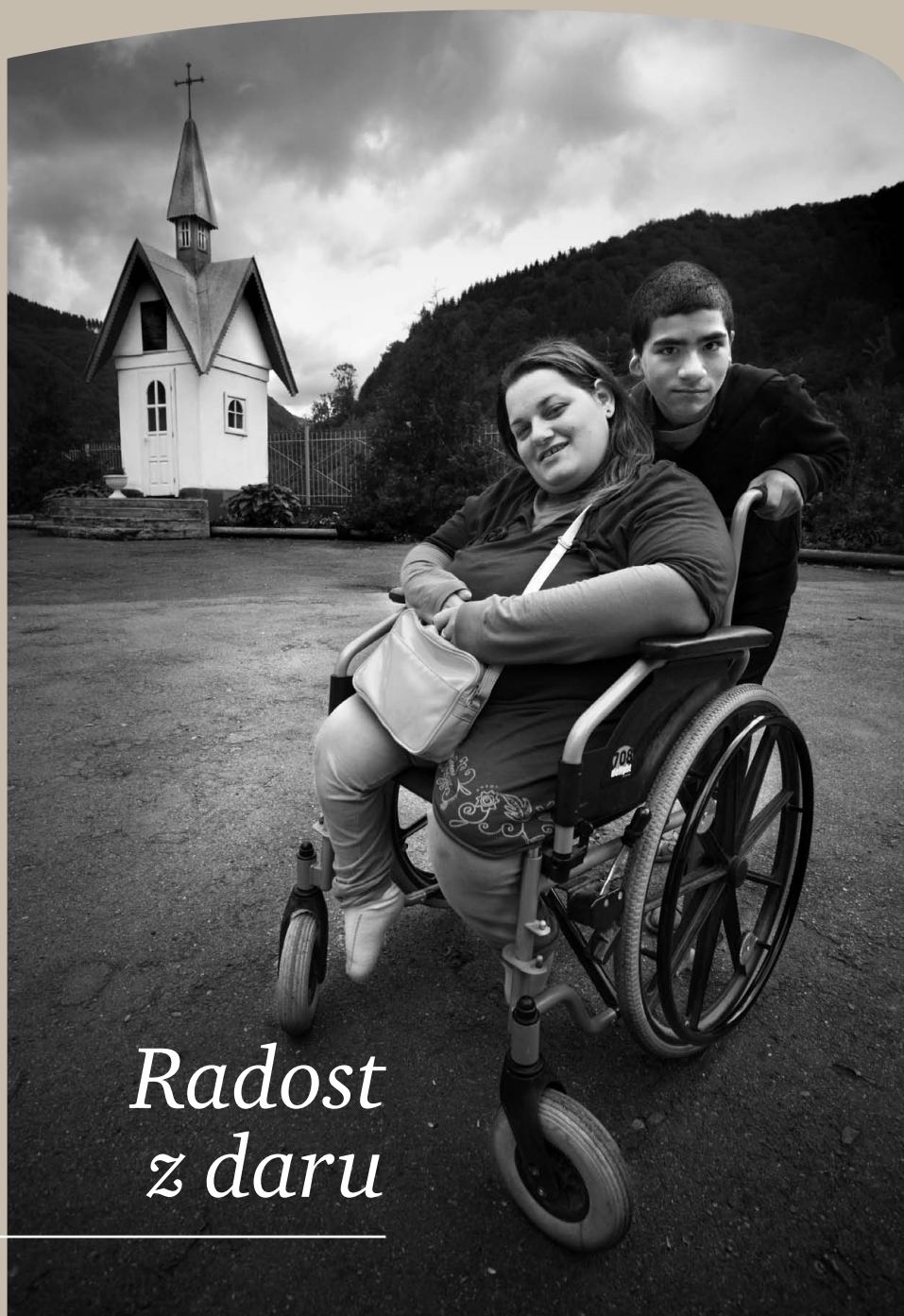
Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:

**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvláště
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** *Otcové pallotini*

*Radost
z daru*

© Aleš Bernatík

Ukrajina je krásná země plná pohostinných a milých lidí a já měl to štěstí, že mi bylo dáno její krásy i atmosféru poznat. Poprvé to bylo díky zájezdu s malou cestovkou, která potřebovala naplnit osmimístnou dodávku. Tehdy jsem pochopil, že Ukrajina není nebezpečná země, ve které turisty přepadávají a okrádají, jak se po otevření hranic občas tradovalo, ale je to místo s přirozenou krásou, nezaměnitelným koloritem, nedotčenou přírodou a usměvavými lidmi, kteří nemají obavu otevřít svůj domov cizinci. Zkrátka místo, kam stojí za to se vracet. A tak jsem se tam tedy vracet začal. To bylo v letech 2007 až 2012, kdy vliv západní kultury zde ještě nebyl tak velký. Dnes je tomu už trochu jinak. Touha po pohodlnějším životě a vyšší životní úrovni vykonala své, tak jako snad všude na světě, včetně naší země. Zboží je v obchodech sice více a je dostupnější, ale lidé k sobě už tak blízko nemají.

Podruhé jsem se vydal na líbeznou Ukrajinu už na vlastní pěst s mým kamarádem, kterého uchvátily fotografie z mé předchozí cesty. Ten byl mimo jiné spolu-

žákem mého syna a při naší další společné cestě si tam našel svou budoucí manželku. Nikoli místní krasavici, ale českou turistku, tehdy studentku medicíny.

Na Ukrajině jsem viděl mnoho krásného a pozoruhodného a také jsem zažil řadu příjemných setkání. Ale mezi mé nejsilnější zážitky patří návštěvy v tamním domově pro postižené děti. Bylo to neda-leko „Mekky“ českých turistů, Koločavy. A právě v Koločavě jsem šťastnou náhodou (existují náhody?) potkal českou dobrovolnici Lucku, která v tomto domově vypomáhala. Patřila k pražské organizaci Bodaj (což v překladu znamená kéžby). Bodaj sdružuje především české studenty, kteří se o prázdninách o děti z ústavu starají. Bez nároku na mzdu, naopak, své náklady si hradí sami, ale vím, že tu práci dělají rádi. Vykonávají hlavně to, na co opatrovníkům nezbyvá čas. Třeba berou děti na procházky, učí je v místní řece plavat, vymýšlejí jednoduché soutěže...

No a Lucka mi návštěvu tohoto ústavu domluvila, a to i s možností focení, což jsem nadšeně přijal. Tehdy nikdo příliš neřešil

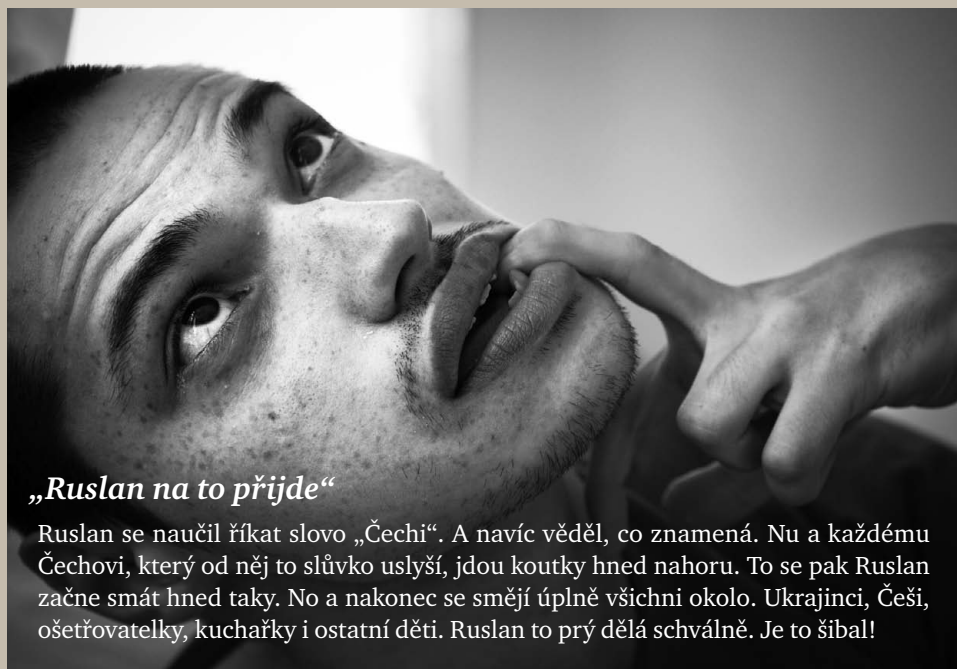
ochranu osobních údajů ani jiné pošetilsti. V takovémto zařízení jsem nikdy nebyl a ani jsem nevěděl, co všechno mohu očekávat. Dvnitř jsem vstupoval s malou dušičkou, poslušně následujíc Lucku. Ta bez váhání vstoupila do jedné z ložnic, ve které bylo asi třicet postýlek se zábranami s postiženými dětmi. Co se začalo dít uvnitř, předčilo všechny mé představy. Ty děti Lucku dobře znaly z minulých let, měly ji velmi rády a hned ji také poznaly. Pokoušely se vstávat, vztahovaly k ní ruce, ale hlavně všechny začaly šíleně nahlas křičet a pištět, aby tak projevily nezměrnou radost z toho nečekaného setkání. To vám byly decibely! Ale znělo to jako hudba odněkud z nebe. Stál jsem tam jak solný sloup, otevřená pusa, mrazení v zádech. Fotit jsem v tu chvíli nedokázal. Nikdy předtím jsem nebyl svědkem takových projevů radosti a lásky. Lucka chodila kolem postýlek,

děti nazývala jmény, brala je za ruce, mluvila na ně, hladila je... Reakce dětí byla tak spontánní!

Po chvíli jsem překonal vnitřní ostych a jedno z dětí jsem taky pohladil. Zdánlivě netečný výraz ve tváři se najednou změnil v úsměv. Jen v takový lehouchý, ale čistý a pravdivý. To dítě také zachytilo mou nabídnutou ruku a stisklo mi ukazováček. Najednou jsem věděl, že jsem na tom nejsprávnějším místě. Ten dům, který je možná zvenčí považován za dům smutku a bolesti, byl rázem plný života. Pravého, upřímného, bezprostředního života. Žádná faleš, žádná zloba...

Když jsem po několika hodinách vycházel ven, řekl jsem si, že se už nikdy nebudu zabývat žádnými malichernostmi tohoto světa... Nu, asi mi to příliš dlouho nevydrželo, ale na ten den jsem stejně nikdy nepomněl.

Aleš Bernatík ■

„Ruslan na to přijde“

Ruslan se naučil říkat slovo „Čechi“. A navíc věděl, co znamená. Nu a každému Čechovi, který od něj to slůvko uslyší, jdou koutky hned nahoru. To se pak Ruslan začne smát hned taky. No a nakonec se smějí úplně všichni okolo. Ukrajinci, Češi, ošetřovatelky, kuchařky i ostatní děti. Ruslan to prý dělá schválně. Je to šibal!

„Dáma s psíkem“

Ne, název Dáma s psíkem není ani ironie, ani výsměch. Slečna z fotografie byla v ústavu pro postižené děti opravdu skutečnou Dámou. Uměla totiž, na rozdíl od mnoha jiných, mluvit i chodit.

A ještě něco. Psi v ústavu se pohybovali volně a byli jeho legitimními členy. S dětmi byli v naprosté shodě a na první pohled bylo zcela zřejmé, že nikomu neublíží. Napadá mě otázka, zda by něco takového umožnily naše sterilní předpisy chránící nás před neexistujícím nebezpečím.

„Ljuba, co nikdy nic neříká“

Ljuba je silný introvert. Dokáže se bez problémů sama pohybovat na vozíčku, ale nemluví. Nikdy. Ráno vyjede do zahrady a v klíně má igelitku s veškerým svým oblečením. Trochu se projede po zahradě a pak se přesune z kolečkového křesla na lavičku pod stromem. Tam sedí celý den. Na každého se jen usmívá. A na každou otázku odpoví úsměvem. Nebylo vůbec možné zachytit ji vážnou. Vypadá, jako by sem nepatřila. Jenže patří... Ljuba z Vilšan.

ALEŠ BERNATÍK je amatérský fotograf, který už rozhodně nepatří mezi nejmladší ročníky. Říká, že je šťastným čekatelem na předčasný důchod. Je dokonce otázkou, zda je vůbec ještě fotografem, neboť sám tvrdí, že díky své lidové praxi už předsedem rozezná záběr, který není zajímavý a ze kterého tedy nebude nic. Takže šetří na aparátu závěrku anebo se možná jen tak vymlouvá a zdůvodňuje svou pohodlnost. No, ale asi bude něco pravdy na tom, že po šedesátce nejen začínají bolet záda, ale dochází také energie a s ní i nápady a invence. Aleš se prý na své starší práce někdy dívá s jistým údivem a nechápe, jak se mu mohlo podařit zachytit tolik emocí, smutků i radostí. Jako by jej někdo vedl a přinášel mu příležitosti na zlatém podnose. Takže prý teď přemýšlí, čím si to mohl zasloužit a jak by to měl vrátit. A zároveň cítí velké uspokojení nad tím, že mu bylo dopřáno být tolikrát ve správnou dobu na těch nejlepších místech, se skvostnými lidmi s překrásným srdcem.

Říká, že když si někdy prohlíží záběry ze svého nejlepšího období, ví, že svou vysoko nastavenou laťku už překonat nedokáže. Byl to čas, který se nevrátí. A tak se mnohdy stane, že svůj Canon nechá

raději odpočítvat v brašně a sebe na židli. Ale nenařká, že je to škoda, naopak, je šťastný, že to vůbec bylo a bylo to krásné.

Nemá žádné výtvarné vzdělání, což se snaží dohánět tím, že při své tvorbě zapojuje více srdce než rozum. Ono když fotka nemá třeba správný kontrast, spraví to počítač. Ale když v záběru není žádná emoce, příběh, nálada, žádný Photoshop to už zachránit nemůže.

Fotograf Aleš se svěřil, že má na emoce ve fotografii svůj recept. Především radí zachycovat objektivem právě člověka. Takového, jaký je. Bez velkých stylizací a převleků a v jeho prostředí. Lidé jsou nositeli emocí a nálad. Vyfotit emotivně třeba Sněžku, to už je umění, ta se vám za celý den ani nehne, natož aby se pousmála. A lidé? Ti mají každou vteřinku jiný výraz, mění se před očima, žijí. Takže prý stačí být jen trochu trpělivý a spolehnout se, že to zmáčknete ve správný okamžik. A další cestičkou k větší míře emotivnosti záběrů jsou dvě barvy, černá a bílá. Žádná další. Pestrost ve fotografii mnohdy odvádí pozornost od děje v obraze, za to černá s bílou vnášejí do záběru tajemno a napětí. Takže žádná věda! Je to snadné!

Tak to vidí autor fotografií z tohoto čísla našeho časopisu. My ale z našeho povídání víme, že to nejdůležitější při jeho fotografování je nejdříve poznat člověka, navázat s ním kontakt, vytvořit přátelský vztah, který není jen účelový, něčím jej zaujmout a sdílet s ním jeho pocity. Naslouchat mu. Stát se alespoň na čas jeho přítelem, vrbou, společníkem. Není tedy divu, že fotograf Aleš se mnohdy za svými „modely“ rád vrátí i později a třeba i bez aparátu. Jen tak, podat si ruku, poklábosit, vyměnit pár úsměvů...

PŘÍPRAVA NA IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ / 10.–12. 6. 2022

3

POZNÁMKY Z PŘEDNÁŠEK O. SLAVOMÍRA PEKLANSKÉHO SAC

Od ledna 2020 probíhá příprava na IV. kongres o Božím milosrdenství, kterou vede otec Slavomír Peklanský SAC. Datum kongresu bylo z důvodu pandemie změněno na 10.–12. 6. 2022. Z toho důvodu došlo také ke změně v přípravě. Příprava bude rozdělena nikoliv na tři, ale na šest částí a bude probíhat do konce roku 2021. V tomto čísle přinášíme poznámky z přednášky týkající se svátosti pomazání nemocných a biřmování. V červnovém čísle „Apoštola“ bude téma kněžství, v zářijovém téma manželství a v prosincovém téma církve. Bohužel, kvůli omezenému místu, nejsme schopni otisknout celé přednášky (plné audio verze přednášek budou k dispozici na stránkách www.slavkovice.cz).

POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Jako lidé věřící si uvědomujeme, že každá lidská nemoc má také svůj význam v tajemství spásy. Člověk by se ale měl, dle Božího plánu spásy, odhodlaně snažit bojovat proti nemoci, aby mohl plnit své poslání v rámci společnosti. Lidé nemocní mají konkrétní úkol: nabádat svým svědectvím ostatní, aby nezapomínali na věci podstatné a vyšší, a ukazovat, že lidský život má být vykoupen účastí na smrti a zmrtvýchvstání Krista. Bojovat proti nemoci není úkolem jenom pro nemocné. Také lékaři a všichni, kteří se jakýmkoliv způsobem věnují péči o nemocné, mají udělat, vyzkoušet a pokusit se o všechno, co by mohlo nemocným přinést duševní a tělesnou úlevu. Kristus, když mluví o potřebě navštěvovat nemocné, naznačuje, že ti, kteří navštěvují nemocné, mají mít na mysli celého člověka a poskytovat mu hmotnou pomoc a duchovní posilu. Evangelia dosvědčují, jakou péči Pán osobně věnoval tělesným i duchovním potřebám nemocných. Svým věřícím přikázal, aby konali totéž. Nejvíce to dokazuje svátost pomazání nemocných, kterou

Pán Ježíš ustanovil a svatý Jakub ji ve svém listu vyhlásil.

Pomazáním a modlitbou kněží doporučuje církev nemocné trpícímu a oslavenému Pánu, aby je posilnil a zachránil. V Písmu svatém čteme: „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřítají ho olejem ve jménu Páně. Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.“ (List sv. Jakuba, 5, 14-16).

Když člověk vážně onemocní, potřebuje zvláštní milosti Boží, aby stísněn úzkostí neklesal na mysli a aby v pokušení neochabla jeho víra. Proto Kristus posiluje věřící v zápase s nemocí svátostným pomazáním jako mocnou záštitou. Slavení této svátosti spočívá především v tom, že po předchozím vzkládání rukou kněze nebo biskupa (tuto svátost nemůže udělovat jáhen), se koná modlitba spojená s vírou a nemocní jsou mazáni olejem. Tento obřad naznačuje a zároveň uděluje svátostnou milost. Tato svátost dává nemocnému milost

Ducha Svatého. Pomáhá celému člověku k uzdravení, posiluje jeho důvěru v Boha a vyzbrojuje ho proti pokušení a úzkosti před smrtí, aby mohl nejen statečně snášet utrpení, ale také proti němu bojovat, a pokud to prospěje jeho spáse, třeba také dosáhnout uzdravení. Pokud je potřeba, poskytuje tato svátost také odpuštění hříchů a dovršení křesťanského pokání.

Mnozí lidé se ptají, komu je tato svátost určena. Zda jí mohou přijímat, i když nemají těžkou nemoc, a jak často. V listu sv. Jakuba se říká, že nemocní mají přijmout svátostné pomazání, aby je posílilo a zachránilo. „Pomazání se má udělovat těm věřícím, kteří nebezpečně chřadnou nemocí anebo stářím,“ tak to čteme v úvodu k obřadům této svátosti. Pro posouzení, zda se jedná o nebezpečí vážné nemoci, postačí rozumně odůvodněné pravděpodobné mínění bez zbytečné úzkostlivosti. A pokud by bylo potřeba, je možné se poradit i s lékařem. Pokud by nemocný přijal tuto svátost, ulevilo by se mu a následně po nějaké době se jeho stav zhoršil, může přijmout svátost pomazání znovu. Pomazání nemocných lze přijmout také při déle trvající nemoci, když se stav zhorší, nebo před plánovanou operací, chirurgickým zákrokem apod., kde nelze vyloučit větší zdravotní ohrožení. Svátost nemocných se uděluje také starším lidem, jejichž síly ochably, i když není zřejmá nějaká nebezpečná nemoc. Dětem lze tuto svátost udělovat od chvíle, kdy jsou schopné chápat, že jim tato svátost přináší posilu.

Je důležité vědět, že to lidé sami mají požádat o tuto svátost a neodkládat ji. Když nastane takový moment, kdy je potřeba takovou svátost přijmout, je potřeba ji s vírou přijmout. Nepodlehnout zlozvyku odkládání této svátosti. Někteří lidé říkají: „přece ještě neumírám“, „ještě nechci umřít“. Právě proto, že nechceme umřít,

je potřeba poprosit kněze, aby přišel, nebo navštívit kněze, aby nám tuto svátost udělil.

Těm, kteří jsou kvůli nemoci v těžkém stavu, ale je pravděpodobné, že pokud by mohli, požádali by o svátost pomazání nemocných, je možné tuto svátost také udělit. Pokud by byl kněz přizván, aby pomazal někoho, kdo už zemřel, a není pochybnost, že dotyčný už zemřel, může se nad ním pomodlit, aby mu Pán odpustil hříchy, ale pomazání už neuděluje. Pokud by byla pochybnost, zda člověk zemřel, může se svátost pomazání udělit podmíněně (protože svátosti jsou pro živé). Také proto je dobře tuto svátost neodkládat.

Svátost pomazání nemocných se nemá udělovat tomu, kdo ji nechce. Týká se to také situací, kdy je třeba nemocný v bezvědomí a není schopen mluvit. Pokud si udělení svátosti přeje třeba rodina, ale o nemocném se ví, že nechtěl svátost přijmout, respektuje se to. Pokud však existuje předpoklad, že by nemocný o svátost požádal, pokud by byl schopen mluvit, tato svátost se uděluje. Někdy lze vidět náramky nebo obrázky, které lidé nosí a na kterých je informace, že je člověk katolík a v případě nehody nebo ohrožení života prosí o kněze. Je to dobrý způsob, jak vyjádřit ochotu přijmout svátost.

Svátost pomazání nemocných se neuděluje také osobám, které vědomě a dobrovolně setrvávají v hříchu a svůj hřích neuznávají. Samozřejmě, všichni jsme hříšníci a svátosti jsou pro hříšníky. Ale pokud člověk svůj hřích nechce přiznat a nechce ho zanechat, takovou svátost přijmout nemůže, protože je spojená s odpuštěním hříchů.

Svátost pomazání se uděluje pomazáním nemocného na čele a na rukou. Při tom kněz říká: „Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha Svatého, ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilí.“

Pokud to stav nemocného dovoluje a je taková potřeba, svátost pomazání je spojená se zpovědí. Pokud stav nemocného nedovoluje zpověď, svátost pomazání také odpouští hříchy.

Měli bychom se snažit, aby se tato svátost udělovala ve společnosti rodiny nebo jiných dalších nemocných, protože tam je společná víra, modlitba a také větší posílení pro nemocného.

Svátost pomazání nemocných má za cíl posílnit v nemoci a někdy může také vést k uzdravení. Kristus posiluje nemocného ve víře a pomáhá přijímat a snášet utrpení, nemoc a třeba také doprovází i branou smrti. Jako lidé věřící necháváme na Pánu Bohu, jaký konkrétní účinek svátost pomazání bude mít pro nás. Věříme, že Bůh nás dokáže vždy vést tak, aby to nakonec bylo pro nás to nejlepší. Ve svátosti tedy doporučujeme nemocného Pánu a prosíme, aby s ním Bůh udělal to, co uzná za vhodné, co je pro toho nemocného nejlepší.

VIATIKUM

Zde je potřeba se zmínit také o Viatiku. Viatikum se může spojovat se svátostí pomazání, ale také nemusí. Viatikum je sv. přijímání, které se uděluje umírajícím. Název vznikl od latinského „in viam“ – což znamená „na cestu“. Věřící má povinnost v nebezpečí smrti přijmout Tělo Páně. Eucharistie je pokrm na cestu. Často se na to zapomíná a v povědomí je jaksi nahrazováno svatým pomazáním.

Pro návštěvu kněze se sv. přijímáním pro umírajícího je dobře připravit stůl, kde kněz může položit Tělo Páně, a na stole křížek a svíčky. Pokud by nebylo možné, aby Viatikum přinesl kněz, může je podat také pověřený věřící. V očekávání na příchod kněze doporučujeme společnou modlitbu u umírajícího. Můžeme se například

pomodlit Korunku k Božímu milosrdenství. Na stránkách www.korunkanacestu.cz se lze také inspirovat texty z Deníčku sv. Faustyny, které vypovídají o účinnosti modlitby Korunky u umírajících.

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

Slovo biřmování vzniklo od latinského „confirmatio“ – potvrzení. Znamená to, že tato svátost potvrzuje a posiluje křest a křestní milost. Společně se křtem a eucharistií tvoří biřmování souhrn tří svátostí, o kterých říkáme, že jsou to svátosti uvedení do křesťanského života.

Svátost biřmování všechny pokřtěné silněji spojuje s církví a obdarovává zvláštní silou Ducha Svatého. Ti, kdo tuto svátost přijmou, jsou povinni ještě více šfrit a bránit víru slovem a skutkem jako opravdoví svědkové.

Už ve Starém zákoně proroci předpovídali, že Duch Páně spočine na očekávaném Mesiáši. Sestoupení Ducha Svatého na Ježíše ve chvíli jeho křtu v Jordánu znamenalo, že to Ježíš je Mesiášem a Božím Synem. Celý život Pána Ježíše probíhá v naprostém společenství s Duchem Svatým, kterého Otec dává svému Synovi. Plnost Ducha Svatého by však neměla být jen výsadou Mesiáše, ale měla by být sdílena celým Mesiášským lidem – což také Kristus vícekrát připomíná a slibuje vylití Ducha Svatého. Víme, že kdo uvěřil nauce apoštolů a nechal se pokřtít, dostává potom dar Ducha Svatého. Apoštolové skrze vzkládání rukou udělují tento dar pokřtěným. Aby bylo možné lépe vyjádřit dar Ducha Svatého, velmi brzy se přidalo ke vzkládání rukou mazání vonným olejem – křížmem. Křesťan znamená „pomazaný“ a výraz pochází od jména samotného Krista, kterého Bůh pomazal Duchem Svatým.

V prvních staletích se biřmování slavilo obvykle společně se křtem a spolu se křtem

tvořilo (dle slov sv. Cypriana) „dvojitou svátost“. Východní tradice ponechala spojení těchto svátostí, západní tradice tyto svátosti rozdělila z praktického důvodu. Rozšíření farních obcí totiž způsobilo, že biskup – který je řádným udělovatelem sv. biřmování – by vše nemohl stihnout, proto se tyto svátosti rozdělily. V západní tradici je první pomazání, které při křtu dělá kněz, doplňováno druhým pomazáním, které ve svátosti biřmování dělá biskup.

V biřmování dostává pomazaný pečeť Ducha Svatého. Pečeť je symbolem osoby, její autority a jejího vlastnictví. Proto se třeba vojákům vtiskovala pečeť jejich vůdce nebo otrokům pečeť jejich pána. Pečeť také ověřuje právníký dokument a někdy střeží tajemství. Kristus sám říká o sobě, že je označen pečeti Boha Otce, a křesťan je označen také pečeti Ducha Svatého. Bůh si nás v Kristu pomazal. Tato pečeť neznamená jen to, že navždy patříme Kristu a jsme Mu k službám, ale je také příslibem Božské ochrany už teď a na konci časů.

Na Zelený čtvrtek při mši k večeři Páně biskup v katedrále světi křížmo. Obřad biřmování začíná obnovením křestních slibů a vyznáním víry biřmovanců. Z toho jasné vyplývá, že biřmování navazuje na křest. Poté biskup vztahuje ruce nad biřmovance a vzývá vylití Ducha Svatého. Následně biskup vzkládá ruku na hlavu biřmovance, maže jej na čele a při tom říká: „N, přijmi pečeť daru Ducha Svatého“. Následuje políbení pokoje, které vyjadřuje společenství biřmovaných s biskupem a církví.

Účinkem sv. biřmování je vylití Ducha Svatého, jako tomu bylo v den Letnic u apoštolů. Biřmování přináší růst a prohloubení křestní milosti. Vyzývá nás, ale také uschopňuje k svědectví víry v Krista.

Pevněji nás spojuje s Kristem a církví a rozmnožuje v nás dary Ducha Svatého:

*Biskup Vojtěch Cikrle
uděluje svátost biřmování*

dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění nebo poznání, dar zbožnosti a dar bázně Boží. Dar moudrosti nás vede k hlubšímu poznání Ježíše Krista, sjednocuje naše myšlenky a skutky s tím, co chce Pán Bůh. Díky daru moudrosti můžeme milovat to, co miluje Bůh. Dar rozumu nám pomáhá pochopit smysl. Např. smysl Písma svatého, učení církve, událostí a jevů. Pomáhá nám rozumět právům Božím. Rozum latinsky znamená „intellectus“ – čist uvnitř. Pomáhá nám tedy odhalit a pochopit smysl. Dar rady nám pomáhá se správně rozhodnout a volit i to, co třeba není jednoduché a příjemné, ale co je správné. Tento dar nám pomáhá najít ten nejlepší způsob, jak jednat v souladu s Boží vůlí v konkrétní situaci. Dar síly nám dává odvahu a sílu žít ve shodě s Boží vůlí. Dává nám sílu v těžkostech, pomáhá v protivenstvích veřejně vyznat a obhajovat víru. Díky tomuto daru můžeme vytrvat ve svém povolání a ve svém poslání, které jsme od Boha obdrželi, až do konce života. Dar umění nebo poznání nám na jedné straně ukazuje velikost Boží, krásu a logiku stvořeného světa, a na druhé straně nás učí pokoře a ukazuje nám, jak jsme omezení. Skrze obdiv nad stvořeným světem nám tento dar pomáhá nasměrovat naši touhu k Boží dokonalosti. Tento dar nám pomáhá odlišit to podstatné od toho, co je vedlejší.

Můžeme však v tomto daru také vnímat dar talentů a veškerého druhu umění. Dar zbožnosti nám pomáhá uvidět v Bohu našeho Otce a vede nás k tomu, abychom Bohu odpověděli na jeho lásku skrze konkrétní úkony zbožnosti a skrze skutky milosrdenství. Dar zbožnosti nám pomáhá udržovat vztah s Ježíšem a nestavět věci časné nad ty věčné. Udrжуje v nás schopnost přijmout Boží učení a Boží vůli proto, že Bohu důvěrujeme, nikoliv jen proto, že nám to nakazuje. Dar zbožnosti nás naplňuje úctou k Bohu, Panně Marii, svatým, svátostem, a pomáhá nám tak dosáhnout daru Božího království. Posledním darem je dar bázně Boží, který nám pomáhá uvědomit si, jak veliký je Bůh a jak moc nás miluje. Díky tomuto daru nám

Duch Svatý pomáhá, abychom se na světě nebáli ničeho kromě hříchu. Nejde o strach před Bohem, ale o bázeň Boží. To znamená, že mám strach ne z Boha, ale z toho, abych Boha neurazil, protože vím, že mě nekonečně miluje.

Svatost biřmování by měl přijmout každý pokřtěný. K přijetí biřmování je potřeba být ve stavu milosti. Kandidát na biřmování si zvolí kmotra nebo kmotry. Církev doporučuje, aby to byla stejná osoba, která byla kmotrem při křtu, aby se lépe zdůraznila jednota obou svátostí.

(Pokračování v příštím čísle „Apoštola“)

Na základě přednášek volně zpracoval
P. Wojciech Zubkowicz SAC

Nové datum kongresu o Božím milosrdenství

Drazí ctitelé Božího milosrdenství,
už v roce 2019 jsme se těšili na IV. kongres o Božím milosrdenství,
který se měl uskutečnit v červnu 2021.

Nechceme, aby kongres probíhal prostřednictvím médií. Chceme, aby to bylo osobní setkání ve Slavkovicích. Vývoj pandemie koronaviru však způsobil, že vznikla otázka, zda kongres v červnu 2021 bude takto uskutečnitelný. Čekali jsme s rozhodnutím až do začátku roku 2021. Bohužel, situace je stále tak nejistá, že jsme se rozhodli kongres přesunout na rok 2022.

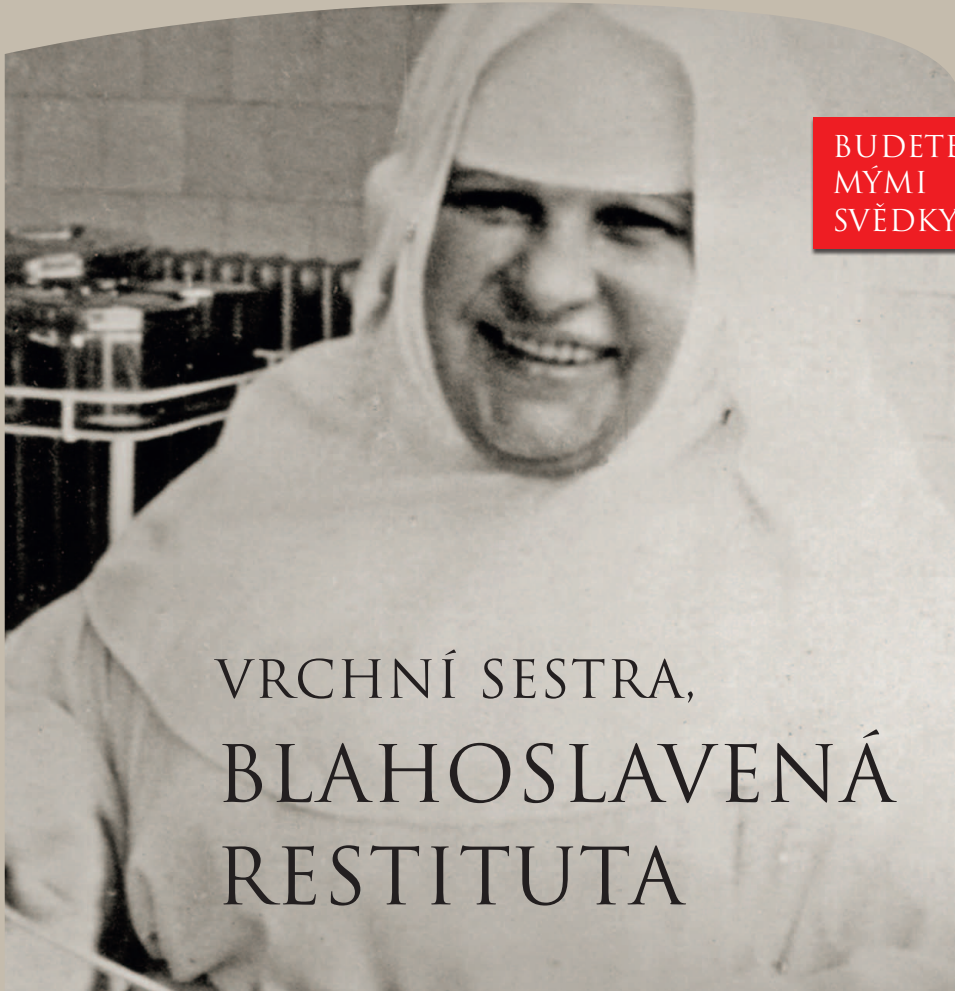
Dá-li Pán Bůh, **IV. kongres by se měl uskutečnit ve dnech 10. až 12. června 2022.** Budeme vše sledovat, podle toho plánovat a včas vás koncem roku 2021 či začátkem roku 2022 informovat.

Drazí přátelé,
kongres je sice přesunutý na rok 2022, příprava na něj však bude pokračovat. Ve všech číslech „Apoštola“ v roce 2021 najdete pokračování zpracovaných přednášek otce Slavomíra Peklanského, SAC, ve kterých už od ledna 2020 probírá jednotlivé svátosti.

Heslo kongresu zůstává stejné: „Jedině v Kristu“. V Kristu je také naše jistota, že Pán nás povede cestou Božího milosrdenství.

Prosíme, modlete se, ať přípravy na kongres pokračují podle Boží vůle a ať se v roce 2022 může kongres uskutečnit a přinést požehnané plody.

Otcové pallotini

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

VRCHNÍ SESTRA, BLAHOSLAVENÁ RESTITUTA

„Restituta“ znamená obnovená. Je to řeholní jméno. Rodné jméno sestry Restituty je Helena. Na blahoslavenou Restitutu však nevzpomínáme proto, že její rodné jméno bylo stejné jako u sv. Faustyny Kowalské, nebo proto, že zemřela 30. března 1943, ve stejný den, kdy byl v roce 2008 ve Slavkovicích posvěcen kostel Božího milosrdenství. Jsou to sice zajímavé „náhody“, ale my si její život připomínáme, protože pracovala v nemocnici jako vrchní sestra. Ze zachovalých fotografií lze „vyčíst“, že blahoslavená Restituta měla otevřené srdce pro druhé. Využijme toho i my v současné době pandemie a prosme o její přímluvu. Ať nás příběh jejího nelehkého života povzbudí a obnoví v nás jistotu, že jsme v Božích rukou.

NAŠE VRCHNÍ SESTRA V KRISTU

Bůh Heleně Kafkové vložil do srdce touhu pomáhat nemocným lidem, a proto vstoupila ve svých devatenácti letech do Kongregace sester františkánek křesťanské lásky, které se o totéž obdivuhodným a přitažlivým způsobem snažily v městské nemocnici ve Vídni – Lainzu. Při vstupu do noviciátu přijala řeholní jméno Marie Restituta. Zde rostla a zrála její hluboká úcta k Panně Marii Bolestné, která ji bude provázet po celý život. Denně se k ní modlila a žila v její blízkosti. Nebyla filozofkou ani intelektuálkou, ale hluboce zbožnou, energickou a otevřenou ženou.

Vždy byla zvyklá tvrdě pracovat, ale v přijaté službě zdravotní sestry došly její povolaní, zbožnost a touha srdce ke vzácné symbióze. Všestranná pomoc nemocným lidem

se stala charakteristickým projevem jejího „manželského“ života s Kristem.

K životu patří i zkoušky a těžkosti. První takovou náročnou zkoušku Restituta prožila, když ji její představená poslala pracovat na operační sál do nemocnice v Mödlingu. Zde byl primářem problematický a neoblíbený chirurg, který s nikým nevyšel. I takoví lidé však mají své místo v životech druhých a Restituta v jeho blízkosti vyrostla po lidské a profesní stránce ve všeobecně uznávanou autoritu, a to nejen v nemocnici. Mödling byl tehdy vesnicí, kde se lidé mezi sebou znali a věděli o moudrosti Restituty i o jejím „velkém srdci“. Navštěvovala své pacienty nad rámec svých povinností a pečovala především o chudé a o děti. Jedním z trochu výše postavených pacientů byla i místní hostinská, které ošetřovala bérkové vředy, a ta se jí odvděčovala tím, co měla ve své živnosti k dispozici – jídlem a nápoji. To dalo vzniknout jedné sympatické charakteristice sestry Restituty: Blahoslavená, co měla ráda guláš a pivo.

Zde je důležité zmínit, že rysem její povahy byly kromě rozhodnosti a přímocharosti, pro které si vysloužila přezdívku „sestra Resoluta“, také určitá lidovost, tedy schopnost rozumět si s obyčejnými lidmi, být jim nablízku, radovat se s nimi i plakat, srdečně se smát vtipům a vyprávět je. Restituta byla vnitřně veselým a šťastným člověkem. To k ní přitahovalo mnohé lidi z jejího okolí.

Měla však také odvahu zastat se těch, kteří byli v očích nacistů považováni za nedůležité a méněcenné, což byli lidé jiných národností a menšin. Svou přirozenou zbožností vnímala jejich lidskou důstojnost a nebála se jich odvážně zastat, když se druhým k tomu nedostávalo odvahy.

Kde k tomu brala sílu?

Jako vrchní sestra na operačním sále i se zmíněným přesahem své služby se mnohdy

nemohla zúčastnit společných modliteb s ostatními sestrami v klášteře, a tak často dlouho do noci zůstávala sama před svatostánkem.

Období, které uzavřelo její pozemský život, nastalo vítězstvím národních socialistů v Rakousku. K pacientům už nemohl volně docházet kněz, ve společnosti i v nemocnici narůstalo napětí mezi lidmi, kteří spolu i přes rozdílné názory do té doby dokázali vycházet, množila se nedorozumění, falešné interpretace, nejistota. Mnozí tuto situaci známe osobně, někteří z filmových zpracování popisujících zhoubné bujení hnědé nebo rudé totality. Na jedné straně je to doba šancí pro osobní statečnost, na druhé straně se nabízí

šance využít doby k osobním zájmům skrytým za politickou korektnost. V tomto případě třeba i ke mstě ambiciózního sekundáře těm, kteří jej převyšovali. Proto bylo možná logickým vyústěním udání gestapu za diktování potupné básně, ke kterému se přidalo rozšiřování letáku s protistátním obsahem. Sestra Restituta byla za tato obvinění zatčena při práci přímo na operačním sále.

Ve vazbě pokračovala v tom, nač byla celý život zvyklá, tedy ve svém životě služby druhým, bez ohledu na protilehlost osobních či politických názorů svých spoluvězeňkyň. Stala se pro ně „světlem v temnotách“.

Když byla odsouzena k trestu smrti, přemísťili ji do cely smrti, kde víc jak pět měsíců žila

v nejistotě, protože nevěděla, kdy k popravě dojde. Ráno 30. března 1943 jí řekli, že ten den právě nastal. Odebrali jí látkový oděv a v šatech z papíru, s rukama svázanýma za zády byla před 18.30 hod. odvedena pod gilotinu, kde dokonala své svědectví o tom, komu uvěřila a kdo ji provázel. Před smrtí ještě stáčila říct jedné starší spoluvězeňkyni, že až předstoupí před Boha, poprosí ho za ni, aby se dostala na svobodu. Druhý den dopoledne přišel do společné cely inspektor a oznámil dotyčné ženě, že je volná. A nebyl to apríl.

Restituta žila životem, který přijala od svého Pána, a stala se svědkem, že tento život je krásný a plodný. Co k tomu dodat?

U světců vnímáme, že je na jejich cestách provázel Bůh a oni s ním nebo s jeho vůlí dokázali spolupracovat. Když mu dnes děkujeme za jeho doprovázení naší husovické rodačky, sestry Restituty, máme přimnout, že zrovna tak chce provázet i každého z nás. A že se na jeho lásku můžeme spolehnout, i kdybychom směřovali třeba pod gilotinu.

Mons. Vojtěch Cikrle

ŽIVOTOPIS BLAHOSLAVENÉ S.M. RESTITUTY HELENY KAFKOVÉ

Helena Kafková se narodila 1. května 1894 jako šesté ze sedmi dětí v rodině obuvníka v Brně-Husovicích a byla pokřtěna 13. května v kostele Panny Marie Nanebevzaté v Brně-Zábrdovicích. Po dvou letech se celá rodina natrvalo usídlila ve Vídni, ve čtvrti Brigittenau, kde Helena Kafková prožila své dětství a školní léta. Po dvou letech práce v trafice začala pracovat jako ošetřovatelka ve vídeňské městské nemocnici v Lainzu, kde poznala sestry „křesťanské lásky“ III. řádu svatého Františka, kam roku 1914 proti vůli svých rodičů vstoupila. Při obřadu roku 1915 přijala řádové jméno sestra Marie Restituta (latinsky Obnovená). Od roku 1919 pracovala jako sestra na operačním sále v nemocnici v Mödlingu, kde si brzy získala značnou autoritu a byla známá a oblíbená jako vynikající zdravotnice, obětavá pomocnice i moudrá rádkyně. V řehol-

ním společenství hrála na harmonium, vedla pěvecký sbor a organizovala různé slavnosti. Po nástupu nacistů k moci zavěsila na nově otevřené oddělení nemocnice do všech pokojů kříže a odmítala je odstranit. Svou přímostí a důsledností v obhajování víry a práva si v nacistech získala nepřátele. V prosinci 1941 našel jeden esesácký lékař za podivných okolností (pravděpodobně šlo o nastraženou past) papír s posměšnou a varovnou básní proti nacistickému režimu, od které si prý sestra pořizovala kopie. Po jeho udání byla sestra Restituta na Popeleční středu 18. února 1942 zatčena gestapem přímo na operačním sále. Třináct měsíců byla vězněna u Zemského soudu ve Vídni, z toho pět měsíců v cele smrti. Starala se o své spoluvězeňkyně a snažila se jim ulehčit jejich stav, byla pro ně svědectvím křesťanské lásky a víry.

Byly zamítnuty mnohé žádosti o milost, protože nacistům šlo v případě sestry Restituty o boj proti církvi. Dne 30. března 1943 přijala sestra M. Restituta naposledy Tělo Páně a obnovila své řeholní sliby. Téhož dne byla v 18.21 hodin popravena gilotinou.

Proces blahořečení sestry Restituty byl zahájen 4. listopadu 1988 a dne 21. června 1998 byla ve Vídni papežem Janem Pavlem II. prohlášena za blahoslavenou. Brněnská a vídeňská diecéze slaví její svátek 29. října, v den, kdy byla sestra Marie Restituta odsouzena k smrti.

Modlitba o přímluvu blahoslavené Restituty Kafkové

Milosrdný Bože,
děkujeme ti za blahoslavenou
mučednici Marii Restitutu,
v níž jsi nám dal příklad ochotné
služebnice a statečné ženy.

Neúnavně sloužila nemocným
a slabým a hájila víru
a lidskou důstojnost
i za cenu pronásledování
a ztráty života.

Dej i nám sílu, abychom svou víru
věrně žili a vyznávali,
že v kříži je spása, život a naděje.

Chraň a posiluj pronásledované
a zmírni bolesti všech
nemocných a trpících.

Je-li to ve shodě s tvou vůlí,
uděl nám na přímluvu
blahoslavené sestry Restituty milost,
o kterou tě prosíme – za ukončení
pandemie koronaviru.

Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Dne 2. října 2004 požehnal brněnský biskup Vojtěch Cikrle Duchovní centrum P. Martina Středy a blahoslavené Marie Restituty v jednom z nejstarších brněnských sídlišť Lesná.

Zpracoval R.D. Mgr. Pavel Hověz

V sobotu 12. září 2020 Mons. Pavel Konzbul, pomocný biskup brněnský, požehnal v Brně – Lesné nový kostel blahoslavené Restituty podle projektu architekta Marka Štěpána. (red)

NA APOŠTOLSKÝCH
CESTÁCH*Božské čtení*

O EXERCICIÍCH LECTIO DIVINA

Čtrnáct řeholníků a řeholnic z devíti řádů spojilo své síly v duchovním doprovázení účastníků internetových exercicií Lectio divina.

Ve dnech 17.–23. ledna 2021 se konaly v pořadí již 2. exercicie Lectio divina online, tentokrát na téma „Panna Maria, ikona spásy“. Organizovali je otcové pallotini jako jednu z evangelizačních akcí Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Této formy duchovních cvičení se zúčastnilo přes sto čtyřicet osob, většinou žijících v manželství, dále osamělí lidé, osoby zasvěceného

života a několik kněží. Modlitbu způsobem lectio divina účastníkům přiblížil o. Martin Sedloň, OMI. „Víra znamená objevit působení Boha v našem životě, je to Boží slovo v nás a my jsme ve středu Božího zájmu stejně, jak to bylo v životě Marie,“ řekl o. Martin v úvodu k rozjímání evangelia.

Účastníky exercicií provázela skupina kněží a řeholních sester z Česka, Slovenska a Itálie, s nimiž mohli denně telefonicky hovořit a využít tak jejich uši a srdce otevřená k naslouchání. Tuto podobu duchovního doprovázení využilo 56 účastníků exercicií.

Tým řeholníků a řeholnic, který doprovázel účastníky exercicií

O zkušenosti naslouchání píše S. Doubravka Mazancová, KMBM: „Doprovázet účastníky těchto exercicií pro mě bylo velkou radostí a povzbuzením. V současné době, kdy máme jen omezené možnosti působit mezi věřícími, mi to otevřelo dveře k užitečné službě pro druhé. Stačilo k tomu málo – najít si čas a mít po ruce telefon. V intimní atmosféře telefonních rozhovorů jsem pak mohla 'zahlédnout', jak si Bůh každou osobu vede jedinečnou cestou směrem k sobě. Doprovázející je pouze svědkem tohoto úžasného procesu, není jeho iniciátorem ani tvůrcem. Pokaždé, když vidím, jak Bůh v něčí duši působí, je to zároveň zdroj velkého povzbuzení i pro mne. Jsem také vděčná za každodenní večerní online setkání organizačního týmu. Umožnilo nám to společně pracovat na dobrém díle z různých konců světa a zároveň oživit vztahy s dalšími řeholníky, když se teď tak málo můžeme setkávat osobně.“

Programem exercicií byla dvě každodenní uvedení do modlitby na kanále YouTube, individuální meditace Božího slova a mše svatá přenášena z poutního kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Boží slovo bylo přenášeno online, což nám vyřešilo otázku všech koronavirových omezení. Mohlo tak přijít do domovů účastníků a nalézt místo v jejich srdcích přes všední pracovní a rodinné povinnosti. Ti, kteří se účastnili tohoto typu exercicií poprvé, se seznámili s novým způsobem modlitby, jiní mohli prohloubit svůj vztah se Slovem a všichni společně objevit pravdu, jak se Boží slovo „stává tělem“ a uskutečňuje se v jejich životě.

Jedna z účastnic napsala na závěr exercicií: „Bohu díky za vše, za zprostředkování čtení Božího Písma, Božího milosrdenství a lásky v atmosféře důvěry a autentické víry, velmi také děkuji za duchovní

doprovázení. Úžasný byl celkový přístup v klidné atmosféře, skutečně mistrně zvolená návaznost a výběr témat. A vlastně se končilo novým začátkem a pokračováním být v kontaktu s Písmem, a tím vstupovat do vztahu s Bohem.“

Zahajovací přednáška a denní uvádění do modlitby jsou dostupné na kanále YouTube: lectio divina CZ. Díky tomu stále existuje možnost je využít a v libovolné době si individuální exercicie udělat doma.

Odkaz na dřívější exercicie v podobném duchu a propozice exercicií Lectio divina v Duchovním centru na Vranově u Brna najdete na www.lectiodivina.cz

o. Paweł Pruszyński, SAC

o. Tomasz Kazański, SAC

SVĚDECTVÍ

Chvála Kristu,
děkuji za jedinečný zážitek spojený s online exerciciemi Lectio divina 2021.

Mé první exercicie se konaly v roce 1997 v klášteře asi Milosrdných sester v Kroměříži, kam jsem jela také s mojí sestrou o 4 roky mladší. Duchovní cvičení vedl páter Adam Ruckí, tehdy působící v Olomouckém kněžském semináři.

Díky Boží prozřetelnosti jsem se na mé ranní procházce po Vánocích zaposlouchala do vysílání Radia Proglas. Normálně si v ruchu každodenního života nevzpomenu na Radio Proglas, neboť rádio moc neposlouchám a jakékoli české vysílání musím v Nottinghamském hrabství v Anglii ladit jen přes internet. Byla ještě tma, v některých domácnostech svítily vánoční stromčky a sem tam jsem se v 6 ráno minula s majiteli různých psů na jejich první procházce dne. Po půl hodině poslouchání jsem zaslechla upozornění na online exercicie

Účastníci exercicií

Účastníci exercicií

pod latinským názvem Lectio divina. Laicky jsem si to přeložila jako božské čtení a zajištění. Bylo tam řečeno, že musím poslat email na jistou adresu, kterou jsem si od té chvíle opakovala, dokud jsem nedorazila domů. O tu radostnou zvěst jsem se podělila doma s manželem, ale on neměl zájem se účastnit – aspoň ne právě letos.

Následující týden jsem dostala email od P. Tomasze s instrukcemi a také mi bylo sděleno, že informace o doprovázející osobě dostanu během několika dní.

Vzhledem k tomu, že se konaly exercicie “za plného provozu”, tak jsem na začátku týdne mluvila s mým doprovázejícím otcem Pawlem a až po promluvě teprve shlédla úvodní videa. Víím, že je to netradiční a nedoporučované, ale vzhledem k práci jsem neměla jinou možnost.

Při některých čteních úryvků jsem okamžitě věděla, které slovo mi Bůh chce sdě-

lit. Jiný den jsem si přečetla stejnou pasáž ve všech evangeliích, také italsky či anglicky a v různých českých překladech, abych slyšela to pravé slovo právě pro mě. Jeden den jsem se dokonce modlila desátek růžence a vkládala místo tajemství jeden verš čtení na ten den. A ovoce to přineslo. Rozpoznala jsem to Boží Slovo na den, které bylo určeno mně.

Otec Pawel mi naslouchal a doprovázel natolik empaticky, že na konci exercicií dokonce věděl, které Boží slovo bude ke mně promlouvat ze zadaného úryvku.

Pokud bych měla Lectio divina online exercicie popsat jednou větou, tak bych maximálně mohla ve zkratce říct, že celý týden byl veden Božím slovem tak dokonale, že otec Martin vždycky věděl, jak oslovit a vyprovokovat posluchače k hlubšímu naslouchání a praktikování Lectio divina, stejně jako můj doprovázející otec Pawel

věděl, kdy je čas mlčet a kdy je čas mluvit a kdy je čas se modlit. Kratší zprávu opravdu nedokážu napsat. Vím, že tato cesta pro mě teprve začala a je na mě, jak vytrvám, ale jisté je to, že i když jsem některým částem věnovala méně času, než bylo doporučováno otcem Martinem, tak i přes tento můj nedostatek zorganizovanosti či snad lenosti jsem v jednotlivých úvodech otce Martina slyšela hodně zpráv právě pro mě a můj život; dokonce k životním rodinným událostem starým 30 let, díky času strávenému s Bohem nad jeho Slovem jsem se znovu účastnila mše svaté a nabídla své služby v místním kostele jako dobrovolnice.

Osobní hodnota času stráveného čtením Božího Slova, výkladem pomocí Štuttgartských komentářů, času věnovaného poslouchání obou úvodů otce Martina, všem 4 částem Lectio divina a rozhovorům s doprovázejícím otcem Pawlem je natolik cenná, že by se tento týden nedal vyčíslit

ani zlatem či diamanty, neboť hodnota se ukládá u našeho nebeského Otce. Málem bych zapomněla vzpomenout celé téma Panna Maria, Matka jednoty křesťanů, které zcela rezonovalo s týdnem modliteb za jednotu křesťanů, ale také s dobou, ve které jsme se ocitli.

Tento týden vedených úvodů Lectio divina byl jen jakýmsi tréninkem na můj osobní závod. Teď stojím na běžecké trati maratonu a nečeká mě 42 km, ale cesta, jejíž délku neznám a ani nevidím zřetelně trať, jenom dohlédnu na prvních pár kroků, ale je mi jasné, že se budu setkávat často s katechezí zla v různých podobách.

Mé rozjímání na Lectio divina 2021 bych ráda ukončila modlitbou Zdrávas Maria ... a popřála moc požehnání celému týmu.

S přáním mnoha sil a Božího požehnání
do dalších akcí tohoto typu přeje
Gabriela

EXERCICIE LECTIO DIVINA

■ 9. – 17. 8. 2021 / 17. – 25. 11. 2021 / Vranov u Brna

1. etapa: sv. Marek
2. etapa: sv. Matouš
3. etapa: sv. Lukáš

HLUBOKÉ MLČENÍ – INDIVIDUÁLNÍ DOPROVÁZENÍ

Přihlášky a informace:

o. Tomasz Kazański, SAC
tel.: 739 002 737
lectiodivinacz@gmail.com
www.lectiodivina.cz

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ 2021

Drazí citelé Božího milosrdenství,

v neděli 11. dubna 2021 budeme slavit svátek Božího milosrdenství. Rádi bychom vás i tento rok uvítali ve Slavkovicích. Bohužel, z důvodu pandemie v době odevzdávání tohoto čísla k tisku nejsme schopni předvídat, do jaké míry – a zda vůbec – bude možné program svátku ve Slavkovicích realizovat.

Jelikož se vše bude rozhodovat až kolem Velikonoc, prosíme, sledujte informace na www.slavkovice.cz a než se v den svátku BM vydáte na případnou pouť do Slavkovic, ověřte si, zda se pouť bude konat, na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531.

Doufáme, že svátek Božího milosrdenství se s Boží pomocí ve Slavkovicích uskuteční tak, jak bychom si to všichni přáli. Pokud by se však stalo, že k tomu nedojde, nebo nejste schopní do Slavkovic přijet, pamatujte, že milost svátku lze obdržet nejen ve Slavkovicích.

Podmínkou k získání milostí je v den svátku přijmout Tělo Páně. Zpověď nemusí být v den svátku. Pokud byste ale z nějakého důvodu nemohli fyzicky přijmout Tělo Páně v den svátku, vzbudte v sobě úmysl přijmout Pána duchovním způsobem a potom, až to bude možné, přijměte Pána Ježíše fyzicky ve svatém přijímání. Otcové pallotini

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Milada Jiřina Burgerová** *OCD*
**9 dní ruky v ruce
 se svatým Josefem**

Nový titul z edice „Novény“ se stane milým průvodcem na cestě rozjímání o životě svatého Josefa, opatrovníka Svaté rodiny, jehož evangelium nazývá „mužem spravedlivým“ (Mt 1,19).

brož., 72 s., 95 Kč

■ **Raniero Cantalamessa**
**9 dní k navázání přátelství
 s Duchem Svatým**

Další titul z edice „Novény“ nás tentokrát povede k tomu, abychom si ve svém životě více uvědomovali působení Ducha Svatého a nechali se jím vést. „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí“ (Sk 1,8). brož., 80 s., 95 Kč

■ **Anna Mátiková** FSP
**Křížová cesta
 pro uspěchané**

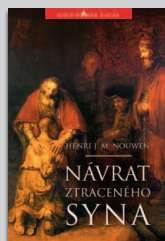
Tato křížová cesta chce dodat odvahu a chuť k modlitbě těm, kteří si na pobožnost křížové cesty z různých důvodů netroufají.

brož., 40 s., 45 Kč

■ **Michal Zamkovský**
**Sedm kroků
 k dobré zpovědi**

Tato knížka není jen zpovědním zrcadlem či seznamem hříchů, jichž se dopouštíme, ale především praktickým pomocníkem, který nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci. Průvodcem na této cestě je známý slovenský redemptorista Michal Zamkovský. brož., 72 s., 125 Kč

■ **Henri J. M. Nouwen**
**Návrat
 ztraceného syna**

Roku 1983 Nouwen poprvé zahlédl reprodukcí slavného Rembrandtova obrazu, na němž otec objímá marnotratného syna. Výjev ho naprosto uchvátil... Kniha může posloužit i jako pomůcka pro duchovní obnovu a exercicie.

brož., 200 s., 229 Kč

■ **Desatero** *přikázání*

Celobarevná publikace, již sestavili katecheti z komunity „il sicomoro“ nabízí školákům návod, jak dobře porozumět Desateru. Přikázání jsou formulována současným jazykem, aby je děti správně pochopily. V jednotlivých

kapitolách se vychází jednak z praktických příkladů ze života dětí, jednak z evangelních úryvků, které objasňují, jak na Desatero nahlížel Ježíš.

Tato publikace se jistě stane užitečnou četbou pro samotné školáky a inspirací pro rodiče, vychovatele, učitele náboženství i katechety.

brož., 64 s., barevné ilustrace, 145 Kč

■ **Jan Dobraczyński**
Stín Otce

V tomto románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá nejen úžasného úkolu převyprávět život významného světce, nýbrž rekonstruuje i kulturní pozadí, ve kterém se světčův život odehrával. brož., 272 s., 215 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:	• pátek	16.00
	• sobota	17.00
	• neděle	10.30, 17.00
	• v rámci Nikodémovy noci	20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutě k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

NABÍZÍME 3 DRUHY OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

Drazí ctitelé Božího milosrdenství,

22. února 2021 uběhlo 90 let od chvíle, kdy se Pán Ježíš poprvé zjevil sv. Faustyně a požádal o namalování obrazu Božího milosrdenství. S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Proto také vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

K 90. výročí prvního zjevení jsme připravili 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350 g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství. Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

**Pokud o obrázky máte zájem, kontaktujte nás na tel. č.: 566 502 850,
774 521 531 nebo e-mailem: objednavky@apostol.cz**

Ať pohled na obraz Božího milosrdenství obnovuje ve vás důvěru v Boží lásku.

otcové pallotini